

W odniesieniu do uiszczenia płatności przez państwo greckie z tytułu zobowiązań OA skarżąca nie zaprzecza, że miało to miejsce, lecz uważa, że nie stanowi to pomocy państwa i w tym względzie wskazuje na naruszenie art. 87 ust. 1 WE. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja wyraziła zgodę na dalsze wypłacanie pomocy, której część stanowią wspomniane płatności ze strony państwa greckiego, natomiast w zaskarżonej decyzji Komisja zaprzecza temu, przyjmując błędną ocenę prawną. W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do płatności dokonanych przed zmianą niektórych poręczeń oraz w odniesieniu do uznania niektórych płatności za pomoc państwa. W odniesieniu do tej części decyzji skarżąca wskazuje ponadto na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w szczególności obowiązku uzasadnienia.

W odniesieniu do zawartego w zaskarżonej decyzji stwierdzenia o „ciągłej tolerancji” wykazywanej przez państwo greckie wobec OA skarżąca wskazuje na naruszenie przepisów prawa wspólnotowego w zakresie pojęcia pomocy państwa, ponieważ Komisja nie zbadała działań podejmowanych przez Grecję w świetle kryterium „prywatnego wierzyciela” oraz nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. Skarżąca dodaje, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do metody obliczania oraz wielkości rzekomo uzyskanej korzyści, jak również, że uzasadnienie było niewys-tarczające.

Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie ogólnych zasad prawa wspólnotowego, a przede wszystkim prawa do bycia wysłuchanym, które zostało naruszone, zdaniem skarżącej, wskutek odmowy ze strony Komisji udzielenia Republice Greckiej, a poprzez to i samej skarżącej jako stronie bezpośrednio zainteresowanej, dostępu do ustaleń dokonanych przez firmę audytorską wyznaczoną przez Komisję. Skarżąca twierdzi ponadto, że została naruszona zasada „non bis in idem”, ponieważ w zaskarżonej decyzji ustalono na podstawie wspólnotowej stopy procentowej odsetki od kwot pomocy podlegających zwróceniu, choć w kwotach tych ujęte już zostały grzywny, odsetki oraz opłaty dodatkowe na podstawie przepisów krajowych.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2005 r.– Ajinomoto przeciwko OHIM

(Sprawa T-436/05)

(2006/C 74/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ajinomoto Co., Inc. (Tokio, Japonia) [Przedstawiciele: G. Würtenberger i R. Kunze, lawyers]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kaminomoto Co. Ltd. (Hyogo-Ken, Japonia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 września 2005 r. w sprawie R 1143/2004-1
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „AJINOMOTO” dla towarów z klas 1, 5, 29, 30 i 31 — zgłoszenie nr 1 307 024

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Kaminomoto Co. Ltd.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „KAMINOMOTO” dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza uznała, że wnoszący sprzeciw był zobowiązany do wykazania istnienia wcześniejszego prawa wyłącznie w momencie wniesienia sprzeciwu. Zdaniem skarżącej dowód istnienia wcześniejszego prawa należy przedstawić w dacie wydania decyzji Wydziału Sprzeciwów lub w dacie wygaśnięcia terminu wyznaczonego do przedstawienia dodatkowych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2005 r. — Royal Bank of Scotland przeciwko OHIM

(Sprawa T-439/05)

(2006/C 74/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Royal Bank of Scotland Group plc (Edynburg, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciel: J. Hull, Solicitor]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą były również: Lombard Risk Systems Limited i Lombard Risk Consultants Limited (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 21 lipca 2005 r. (sprawa R 370/2004-4) wydanej w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu nr B 370959, doręczonej 13 października 2005 r. oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „LOMBARD DIRECT” dla usług należących do klas 35, 36 i 42 — zgłoszenie nr 1 523 992

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Lombard Risk Systems Limited i Lombard Risk Consultants Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowe i krajowe znaki towarowe „LOMBARD RISK” i „LOMBARD RISK GROUP OF COMPANIES” dla towarów i usług należących do klas 9, 36 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części spośród zakwestionowanych usług

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 polegające na zastosowaniu przez Izbę Odwoławczą nieprawidłowego testu prawnego przy dokonywaniu oceny występowania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd co do będących w konflikcie znaków, jako że Izba Odwoławcza uznała, że można sobie wyobrazić, iż odbiorca się pomyli i że nie można wykluczyć możliwości wprowadzenia w błąd. Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza odwróciła tym samym ciężar dowodu domagając się, by to skarżąca wykazała, iż nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Nadto Izba Odwoławcza nie uzasadniła odpowiednio swojej decyzji sprzecznie z art. 73 wymienionego wyżej rozporządzenia

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — Biofarma przeciwko OHIM

(Sprawa T-442/05)

(2006/C 74/45)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Biofarma (Neuilly-sur-Seine, Francja) [Przedstawiciele: Victor Gil Vega i Antonia Ruiz López, abogados]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Anca Health Care Limited

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 września 2005 r. i orzeczenie, że w odniesieniu do znaków towarowych CAFON i DAFLON, które oznaczają podobne towary, faktycznie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, z uwzględnieniem kosztów adwokackich poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Surtech Internacional Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „CAFON” dla towarów z klasy 5 (preparaty i substancje farmaceutyczne)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „DAFLON” (rejestracje wywołujące skutki w Hiszpanii, Portugalii, Beneluksie, Austrii, Francji i we Włoszech) dla towarów z klasy 5 (preparaty i substancje farmaceutyczne)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.